

til Folketingets Forretningsorden § 20, idet besvarelsen ville indeholde fortrolige oplysninger af personfølsom karakter.

Jeg har imidlertid sendt spørgeren en nærmere redegørelse for sagen.

Spm. nr. S 2365

Til integrationsministeren (4/6 02) af:

Ritt Bjerregaard (S):

»Hvilke begrundelser er der for at betragte Irak som et sikkert land at vende hjem til?«

Svar (13/6 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Alle asylsager vedrørende irakiske statsborgere afgøres på grundlag af en konkret og individuel vurdering i den enkelte sag, hvor der tages stilling til, hvorvidt den enkelte ansøger vil være i reel risiko for forfølgelse, hvis den pågældende vender tilbage til sit hjemland.

Vurderingen af, om det er sikkert for en asylansøger at vende tilbage til Irak, vil således afhænge af ansøgerens individuelle forhold sammenholdt med de generelle, aktuelle baggrundsplysninger om forholdene i Irak.

Generelt om praksis i asylsager vedrørende irakiske statsborgere har Udlændingestyrelsen oplyst, at asylansøgere fra sikkerhedszonen i det nordlige Irak, der kontrolleres af kurdiske organisationer uafhængigt af den myndighedskontrollerede del af Irak, får som udgangspunkt afslag på asyl, hvis de ikke har haft asylbegrundende konflikter med de regerende kurdiske organisationer i sikkerhedszonen. Denne praksis har været fulgt gennem en årrække.

Asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak har indtil for nylig som udgangspunkt fået asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status). Baggrunden herfor var, at asylmyndighederne hidtil har vurderet, at alene det at udrejse af Irak og indgive en asylansøgning ville kunne bringe asylansøgeren i myndighedernes søgelys og betyde, at asylansøgeren risikerede at blive udsat for represalier ved en tilbagevenden.

I løbet af eftersommeren 2001 gav Udlændingestyrelsen imidlertid afslag i fem sager vedrørende irakiske asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Afslagene blev givet på baggrund af oplysninger fra en fact-finding mission til Irak, som styrelsen gennemførte i perioden 8.-15. marts 2001.

I fortsættelse heraf har Flygtningenævnet oplyst, at nævnet i januar 2002 modtog et notat fra UNHCR vedrørende muligheden for tilbagevenden til hjemlandet for irakiske asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak. Det fremgår blandt andet af notatet, at afviste asylansøgere, der har søgt om asyl i udlandet (republikflugt), kan vende tilbage til den myndighedskontrollerede del af Irak uden at risikere overgreb, såfremt der er tale om en frivillig tilbagevenden, hvorimod tvangsmæssig tilbagesendelse, især fra vestlige lande, kan medføre risiko for arrestation, tilbageholdelse, m.v. UNHCR henviste i denne forbindelse blandt andet til, at ca. 5.700 irakiske statsborgere siden august 1999 er hjemvendt frivilligt fra Iran uden at få problemer med myndighederne.

Dette notat indgår således i nævnets vurdering af, om der kan meddeles den enkelte ansøger opholdstilladelse som flygtning, og dette har medført, at nævnet den 14. marts 2002 stadfæstede tre sager, hvor Udlændingestyrelsen havde givet afslag på asyl til irakiske asylansøgere fra det myndighedskontrollerede område i Irak. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne ikke var forfulgt ved udrejsen af Irak og fandt, at ansøgerne måtte antages at kunne vende tilbage til Irak uden risiko for asylbegrundende forfølgelse.

På baggrund af oplysningerne i UNHCR's notat om risiko for overgreb ved en tvangsmæssig tilbagesendelse har nævnet i de beslutninger vedrørende irakiske asylansøgere fra den myndighedskontrollerede del af Irak, der har fået afslag på deres asylansøgning, bestemt, at de pågældende kan udsendes tvangsmæssigt til Irak, såfremt de ikke udrejses frivilligt, jf. udlændingelovens § 32 a, dog således, at politiet i forbindelse med tilrettelæggelsen af udsendelsen ikke kan rette henvendelse til de irakiske myndigheder eller ledsage ansøgerne under indrejsen til det myndighedskontrollerede Irak.